

Ти хотів би квіток на дорозі моїй.
Нащо сипати їх попід ноги.
Хай живуть вони в ніхній красі чарівній,
я сама їх знайду край пороги.

До маленьших, низеньких сама нахилюсь,
до високих очима докину,
обережно та ніжно лицем притулюсь,
стрвіши в білім убранні тернину.

Будуть шарпати оліж суворі гільки
і скрівавлять колючками руки,
та гількам не допоможуть лагідні квітки,
ні, вони надгородять за муки.

Тай за віщо б ті квіти карали мене,
яж не буду їх рвати руками,
ні під ноги топтати, мов зілля дрібне,
тільки злехка торкнуся устами.

Не плямив поцілунок мій зроду квіток,
чи то пишні були туберози,
чи квітки, що зродив найпростіший садок,
чи по краю вразливі мімози.

Оригінал в Т-сі
Л. Н.